

[Tommy Dinesen]

blevet ministre. Det er vel ikke derfor, man har taget en anden holdning – det håber jeg da ikke – men det kan man måske få at vide herfra.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sættes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 9 (SF) stemte for, 100 (S, KF, V, FP, CD, RV og KRF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 224:

Forslag til lov om ændring af lov om Københavns Fondsbørs og lov om en værdipapircentral.

Af industriministeren (Trøjborg).

(Fremsat 17/3 93. Første behandling 24/3 93. Betænkning 17/6 93).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

For ikke så forfærdelig lang tid siden vedtog et flertal i Folketinget – ganske vist ikke med Fremskridtspartiet, men alligevel et flertal – at man i Danmark skulle indføre forbud mod in-

siderhandel. Vi havde mange gode argumenter for, hvorfor det ikke kunne lade sig gøre, ligesom erfaringerne i udlandet viser, at det ikke kan lade sig gøre, men ikke desto mindre valgte Folketinget at vedtage, at såkaldt insiderhandel skulle være forbudt i Danmark.

Nu foreligger der et lovforslag fra industriministeren, hvorefter man vil tillade, at realkreditinstitutter skal til direkte at kunne handle på fondsbørsen. Umiddelbart kan man sige: Jamen hvorfor skal realkreditinstitutter ikke have den adgang? Problemet er, at et realkreditinstitut skal varetage to modstridende interesser. Der er i den ene ende nogle låntagere, der jo har en indlysende interesse i at kunne låne så billigt som overhovedet muligt, til så lav en rente som muligt osv.

I den anden ende af realkreditinstituttet sidder nogle obligationsejere. Deres interesse er at få obligationerne forrentet så godt som muligt og få så høje kurser som muligt, når de afhænder obligationerne.

Nu forventer man, at der skal sidde en øverste direktør for et realkreditinstitut og varetage begge disse interesser, når realkreditinstitutterne skal kunne gå på fondsbørsen og handle. Det kan godt være, at der ikke i loven om insiderhandel er forbud mod, at der sker insiderhandel mellem højre og venstre hjernehalvdel, men det er jo det, der kommer til at ske, når den samme person skal være leder af to hinanden modstridende interesser i samme virksomhed.

Derfor har vi stillet 4 ændringsforslag, der går ud på, at realkreditinstitutter – også lidt set i bakspejlet, hvordan de har forvaltet deres pund i de senere år – ikke skal have direkte adgang til at handle på fondsbørsen. Dermed være ikke sagt, at realkreditinstitutterne ikke kan handle på fondsbørsen. De kan – som de i øvrigt allerede kan gøre i dag – etablere et selvstændigt selskab, der har til formål at forestå handel på fondsbørsen. Så har man et selvstændigt selskab med et selvstændigt regnskab med en selvstændig ledelse, der skal stå til ansvar for de handler, de gennemfører. Dermed har vi det traditionelle realkreditinstitut ved siden af og måske som moderselskab, men ikke desto mindre ved siden af, således at låntagere og obligationsejere fortsat kan have fuld tillid til, at de handler, der bliver gennemført på børsen, også bliver gennemført på en sådan måde,

[Kim Behnke]

at man varetager både låntagernes og obligationsejernes interesser.

Derfor havde vi faktisk forventet, at vores fire ændringsforslag nærmest bare ville blive ekspederet igennem Folketinget, for det er jo så indlysende og så logisk. Man har – særlig industriministeren – anlagt den holdning, at man ikke rigtig vidste selv, hvad man skulle mene om det, hvorfor man har sendt spørgsmålene over til udtalelse i Realkreditrådet. Imidlertid er det jo klart, at de svar, man får fra Realkreditrådet, er, at de da ikke vil skrive et brev til industriministeren og til Folketingets Erhvervsudvalg og erklære sig selv som brydere af loven om insiderhandel. Derfor var svaret fra dem selvfølgelig, at de agtede at overholde loven, og at de ikke kunne se, at der var nogen problemer. Nej, hvad i alverden andet havde man forventet af svar? Derfor kan det ikke nytte noget, at man lægger et svar fra Realkreditrådet som grundlag for at sige, at denne sag er helt i orden.

Vi mener, at der er et problem, men det er der åbenbart ikke andre i Folketinget der mener. Vi havde ellers tidligere lyttet særlig til konservative ordførere, som havde erklæret sig enige i, at der kunne ligge et problem her. Men det har altså ikke været nok til, at man fra konservativ side har kunnet mande sig op til at støtte disse fire 4 ændringsforslag.

Fremover kan vi derfor imødesee kedelige retssager – i USA er der jo retssager i millionklassen, der trækker ud i både 5 og 10 år – hvor man skal til at bevise eller modbevise det, som næsten er umuligt at trævle op bagefter og finde ud af, nemlig hvordan informationsstrømmene på direktionsgangene i et realkreditinstitut har været, fra de første spæde planer om at foretage emission af obligationer til en særlig kurs og komme med nye lånetilbud bliver fremlagt og til den dag, man skal gå på fondsbørsen og prøve at gennemføre emissionen af obligationerne. Hvilke informationsstrømme har da fundet sted, og i hvilket omfang ligger det realkreditinstitut inde med oplysninger, som gør, at det har en fordel frem for andre handlende på fondsbørsen?

Kun fremtiden kan vise, hvilke problemer der vil opstå. Vi har i hvert fald ment, at der var grund til at få udtaget realkreditinstitutionerne af loven, og derfor skal vi anbefale, at de fire ændringsforslag, der er stillet af Fremskridtspartiet, nyder fremme.

Hvis der mod al saglig fornuft skulle ske det, at de fire ændringsforslag ikke bliver vedtaget, indeholder lovgivningen jo, som jeg så grundigt har redegjort for under førstebehandlingen, en lang række andre gode forbedringer og særlig den bedste af dem alle sammen, nemlig at børsmæglerfirmaerne mister deres monopol på at handle på Fondsbørsen.

Da vi i Fremskridtspartiet havde guldvægten fremme og lagde positive og negative argumenter på, slog den ud til den side, at selv om der skulle ske det ulykkelige, at realkreditinstitutionerne bliver omfattet, må vi hellere se at få lovforslaget vedtaget alligevel. Så kan Folketinget altid til efteråret eller til næste forår feje op, som vi traditionelt gør her i Folketinget, ved at komme med ændringer til loven, når problemerne begynder at opstå, når det viser sig, at realkreditinstitutionerne ikke formåede at forvalte den lidt for store tillid, der bliver givet dem med disse paragraffer.

Industriministeren (Trøjborg):

Det er vel for meget at tro, at jeg kan ændre på udslaget på hr. Kim Behnkes guldvægt. Imidlertid vil jeg gerne gøre opmærksom på, at den afvejning, der har fundet sted i regeringen, først og fremmest har taget sit udgangspunkt i, at der her er tale om, at vi har gennemført et direktiv i EF, hvorefter kreditinstitutionerne får adgang til det indre marked for børshandel med værdipapirer fra 1996.

Så har det naturligvis været på guldvægten, om realkreditinstitutionerne skulle have adgang allerede nu ved det, vi kalder den lille børsreform, og dér er vægten for regeringen altså slået ud til, at det er rimeligt at gennemføre en modernisering af betingelserne for handel på Fondsbørsen. Vi har fundet, at det var rimeligt nu at lave det, som vi kan kalde en liberalisering af fondsbørshandelen, således at man også fra realkreditinstitutionernes side kan handle direkte på Fondsbørsen.

Det er jo fuldstændig korrekt, som hr. Kim Behnke oplyste over for Folketinget fra talerstolen, at realkreditinstitutionerne allerede i dag har adgang til at handle og deltage i handelen på Fondsbørsen over telefonmarkedet. Og der er altså tale om, at der nu åbnes op for en modernisering, således at man kan handle direkte.

[Industriministeren]

Jeg vil indskrænke mig til at sige, at jeg er glad for, at dette lovforslag kan vedtages med så stort og bredt et flertal, som det fremgår af betænkningen over lovforslaget. Jeg anser det for et godt udgangspunkt for det arbejde, som vi nu igangsætter med henblik på at få en egentlig børsreform, som kan træde i kraft i forbindelse med, at det indre marked for børs-handel træder i kraft fra 1996.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Vi deler til fulde industriministerens ønske om, at vi får den samlede store børsreform. Derfor kunne man også passende have ventet med at lade realkreditinstitutterne indgå til den tid; så kunne vi jo have et par år, hvor realkreditinstitutterne kunne bevise – ikke bare over for Folketinget, men over for den ganske befolkning – at de for alvor har lagt kursen om, og at man igen kan have tillid til institutionerne.

Men det, der får mig herop, er mere ministerens forsøg på at dække sig bag et EF-direktiv. Her skal industriministeren jo være opmærksom på – hvad jeg er sikker på at industriministeren er – at den måde, realkreditinstitutter er skruet sammen på i Danmark, er ganske unik. Det findes ikke i andre EF-lande på tilsvarende vis. Den måde at have realkreditinstitutter på, der finansierer fast ejendom osv., findes ikke i andre EF-lande. Derfor kan man ikke umiddelbart sige, at fordi der ligger et EF-direktiv, skal vi bare give los for de danske realkreditinstitutter. De er jo noget ganske specielt, som ingen af de andre EF-lande kender til og derfor ikke har haft mulighed for at gøre ophævelser over for, fordi de slet ikke kender den problemstilling, som jeg har ridset op her, hvor et realkreditinstitut skal varetage to modstridende interesser, hvilket vi forventer vil give problemer.

Men det vender vi tilbage til, når vi får den store børsreform. Så ser vi på, om de har kunnet holde sig i skindet, eller om de har givet anledning til halve og hele siders artikler i erhvervssektionerne i landets aviser. Vi håber ikke, det bliver tilfældet, og krydser fingre for, at det her går godt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 8 stemte for, 98 imod.

Ændringsforslag nr. 2-4
forkastedes uden afstemning.

§ 1, ændringsforslag nr. 5 og 6, § 2, således ændret, og § 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 267:

Forslag til lov om ændring af lov om statsautoriserede revisorer og lov om registrerede revisorer. (Forbud mod revision af ejervirksomheders regnskaber).

Af Kirsten Jacobsen (FP) og Rahbæk Møller (SF) m.fl.

(Fremsat 14/4 93. Første behandling 30/4 93. Betænkning 16/6 93).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

*Forhandling***Kirsten Jacobsen (FP):**

Da vi fik den nye regering, var slagordet jo, at nu skulle det være »Ny kurs mod bedre tider«. Nu skulle vi have en ny moral. Og det viste sig jo også, at statsministeren mente, hvad han sagde, i hvert fald i begyndelsen. Den meget omtalte sag med Solhavegårds konkurs kostede jo en nyudnævnt justitsminister embedet.